

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Męcarska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 roku w Środzie Śląskiej

na rozprawie

w sprawie z wniosku Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. z/s w S.

z udziałem (...) SA z/s w K., Skarbu Państwa – Starosty (...)

o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem

postanawia :

I. ustanowić na działce gruntu nr (...), położonej w S., gm. Ś., stanowiącej część nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), stanowiącej własność wnioskodawcy Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. z/s w S., służebność przesyłu energii elektrycznej na rzecz uczestnika postępowania (...) SA z/s w K., polegającą na prawie korzystania z tej nieruchomości w zakresie niezbędnym do utrzymania linii energetycznej średniego napięcia 20 kV o nr L-322 wraz z trzema słupami wsporczymi tej linii, posadowionymi na tej nieruchomości oraz linii energetycznej średniego napięcia 20 kV o nr L-323, wraz z trzema słupami wsporczymi tej linii, posadowionymi na tej nieruchomości, w szczególności polegającą na prawie utrzymywania instalacji tych linii na wyżej wymienionej nieruchomości obciążonej, prawidłowej eksploatacji tych linii, ich napraw, konserwacji i modernizacji, obejmującej na działce nr (...) powierzchnię 3.008 m², zgodnie z mapą przebiegu służebności sporządzoną przez biegłego geodetę Z. T. (1), stanowiącą załącznik do opinii biegłego w niniejszej sprawie z dnia 30.08.2014 r.;

II. ustanowić na działce gruntu nr (...), położonej w S., gm. Ś., stanowiącej część nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), stanowiącej własność wnioskodawcy Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. z/s w S., służebność przesyłu energii elektrycznej na rzecz uczestnika postępowania (...) SA z/s w K., polegającą na prawie korzystania z tej nieruchomości w zakresie niezbędnym do utrzymania linii energetycznej średniego napięcia 20 kV o nr L- (...), wraz z sześcioma słupami wsporczymi tej linii, posadowionymi na tej nieruchomości, w szczególności polegającą na prawie utrzymywania instalacji tej linii na wyżej wymienionej nieruchomości obciążonej, prawidłowej eksploatacji tej linii, jej napraw, konserwacji i modernizacji, obejmującej na działce nr (...) powierzchnię 712 m², zgodnie z mapą przebiegu służebności sporządzoną przez biegłego geodetę Z. T. (1), stanowiącą załącznik do opinii biegłego w niniejszej sprawie z dnia 30.08.2014 r.;

III. zasądzić od uczestnika (...) SA z/s w K. na rzecz wnioskodawcy jednorazowe wynagrodzenie w zamian za ustanowienie służebności przesyłu jak w pkt I i pkt II niniejszego postanowienia w łącznej kwocie 2.840 zł (dwa tysiące osiemset czterdzieści złotych),

IV. w pozostałym zakresie wniosek oddalić;

V. ustalić, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą we własnym zakresie poniesione przez nich koszty postępowania związane z ich udziałem w sprawie, oddalając wzajemne wnioski wnioskodawcy i uczestnika (...) SA z/s w K. o obciążenie kosztami postępowania;

VI. nakazać wnioskodawcy i uczestnikowi postępowania (...) SA z/s w K., aby uiścili na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwoty po 5.240,66 zł tytułem nieopłaconych wydatków, poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 8 maja 2011 r. Gospodarstwo Rolne (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła o ustanowienie za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 1.329.480 zł na rzecz uczestnika (...) S.A. z siedzibą we W. (obecnie: (...) S.A. w K.) służebności przesyłu na położonych w gminie Ś. nieruchomościach wnioskodawcy oznaczonych jako:

- działki położone w miejscowości S., gm. Ś., o numerach ewidencyjnych (...), dla których Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą nr KW (...),

- działki położone w miejscowości S., gm. Ś., o numerach ewidencyjnych (...), dla których Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą nr KW (...),

- działka położona w miejscowości S., gm. Ś., o numerze ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą nr KW (...),

- działki położone w Ś. o numerach ewidencyjnych (...), dla których Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą nr KW (...)

Nadto wnioskodawca zażądał od uczestnika zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej.

W uzasadnieniu wnioskodawca podał, że od dnia 30 czerwca 1998 r. jest właścicielem wyżej opisanych nieruchomości, na których posadowiona jest należąca do uczestnika będącego przedsiębiorstwem energetycznym sieć elektroenergetyczna wraz z jej urządzeniami (zwana dalej infrastrukturą elektroenergetyczną). Łączna długość sieci elektroenergetycznej przebiegającej przez w/w nieruchomości wynosi 5.255 m, co wraz z pasem ochronnym biegnącym wzdłuż sieci, liczoną jako 1,5 m od środka sieci po obu jej stronach, łącznie 3 metry, daje powierzchnię 15.765 m² zajęta przez tę infrastrukturę elektroenergetyczną uczestnika. Wnioskodawca ani jego poprzednicy prawni nigdy nie wyrażali dla uczestnika zgody na korzystanie z gruntu w takim zakresie. Obecnie w związku z umieszczeniem infrastruktury elektroenergetycznej na nieruchomościach wnioskodawcy uczestnik korzysta z fragmentu nieruchomości wnioskodawcy o wskazanej wyżej powierzchni w granicach odpowiadających treści służebności przesyłu. Wnioskodawca dążył do uregulowania stanu prawnego położonej na w/w nieruchomościach wnioskodawcy infrastruktury elektroenergetycznej uczestnika poprzez złożenie propozycji zawarcia za wynagrodzeniem umowy o ustanowienie służebności przesyłu. W tym celu pismem z dnia 20 czerwca 2010 r. wnioskodawca wezwał uczestnika do dobrowolnego ustanowienia w drodze zawarcia umowy odpłatnej służebności przesyłu. W odpowiedzi uczestnik zwrócił się w piśmie z dnia 24 czerwca 2010 z prośbą o udokumentowanie prawa własności wnioskodawcy do nieruchomości, na której posadowiona jest infrastruktura elektroenergetyczna uczestnika, co też wnioskodawca niezwłocznie uczynił. Wbrew treści pisma z dnia 24 czerwca 2010 r. udokumentowanie prawa własności zostało przez uczestnika zignorowane i nie spowodowało ustosunkowania się do wezwania wnioskodawcy. Uczestnik w kolejnych pismach jedynie wniósł o przekazanie kolejnych dokumentów. Takie działanie uczestnika ma na celu jedynie odwleczenie sprawy, nie zmierza zaś w żaden sposób do polubownego załatwienia i faktycznie stanowi odmowę zawarcia pomiędzy stronami umowy o ustanowienie służebności przesyłu w rozumieniu art. 3052 § 2 k.c. Wnioskodawca wnosi o ustanowienie przedmiotowej służebności za odpowiednim wynagrodzeniem na rzecz wnioskodawcy. Wysokość tego wynagrodzenia wnioskodawca określa na kwotę 1.329,480 zł, która to kwota została obliczona jako iloczyn 14.865 m² nieruchomości i stawki 50 groszy dla działek rolnych (działki nr (...)) oraz jako iloczyn 900 m² nieruchomości i stawki 3 złotych dla działki budowlanej nr (...) liczonych jak dla okresu 12 lat korzystania z nieruchomości.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania (...) S.A. z siedzibą we W. (obecnie: (...) S.A. w K.) wniósł o oddalenie wniosku w całości oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w sześciokrotnej wysokości oraz kwoty 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Uczestnik podał, że na nieruchomościach wnioskodawcy posadowiona jest następująca infrastruktura elektroenergetyczna:

- na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...):

- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-314 20 kV
- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-17 20 kV
- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-322 20 kV
- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-323 20 kV
- elektroenergetyczna stacja transformatorowa nr R-3060;

- na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...):

- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-314 20 kV
- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-17 20 kV
- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-3286 20 kV

- na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...):

- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-3040 20 kV
- elektroenergetyczna stacja transformatorowa nr R-3040

- na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...):

- elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-317 20 kV

W pierwszej kolejności uczestnik podniósł zarzut zasiedzenia z mocy samego prawa:

- służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do elektroenergetycznej linii nr L-314 20 kV posadowionej na działkach nr (...), elektroenergetycznej stacji transformatorowej nr R-3060 posadowionej na działce nr (...) i elektroenergetycznej linii nr L-17 20 kV posadowionej na działce (...), które to działki wchodziły w skład nieruchomości położonej w miejscowości S., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) – z dniem 1 października 2000 r.,

- służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do elektroenergetycznej linii nr L-314 20 kV posadowionej na działkach nr (...) i elektroenergetycznej linii nr L-17 20 kV posadowionej na działkach nr (...) które to działki wchodziły w skład nieruchomości położonej w miejscowości S., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) – z dniem 1 października 2000 r.,

- służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu w odniesieniu do elektroenergetycznej linii średniego napięcia nr L-3040 20 kV i elektroenergetycznej stacji transformatorowej nr R-3040 posadowionych na nieruchomości obejmującej działkę nr (...), położonej w miejscowości S., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) – z dniem 1 października 2000 r.,

- służebności przesyłu w odniesieniu do elektroenergetycznej linii średniego napięcia nr L-317 20 kV posadowionej na nieruchomości obejmującej działki nr (...), położonej w miejscowości Ś., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) – z dniem 20 marca 2010 r.,

które to służebności polegają na prawie utrzymywania instalacji wymienionych linii i stacji na opisanych wyżej nieruchomościach, prawie do ich eksploatacji, napraw, konserwacji, całodobowego dostępu do nich oraz ich rozbudowy.

Elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-314 (dawniej L-279) 20 kV wybudowana została w dniu 15 sierpnia 1973 r. Dla linii tej prowadzony jest paszport ogólny linii elektroenergetycznej nr L-314, dokumentujący dokonywanie wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych dotyczących tej linii. Jego treści dowodzi, że od dnia wybudowania tej linii poprzednik prawny uczestnika, a następnie sam uczestnik, faktycznie korzystali z nieruchomości będącej obecnie własnością wnioskodawcy w sposób treściowo odpowiadający służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Jednocześnie w treści jego uwag specjalnych personelu eksploatacyjnego udokumentowano zmianę nazwy linii z dawnego oznaczenia L-279 na obecne oznaczenie L-314.

Elektroenergetyczna stacja transformatorowa nr R-3060 wybudowana została w dniu 11 kwietnia 1973 r. Dla stacji tej prowadzony jest paszport ogólny stacji elektrycznej nr R-3060, który dokumentuje wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjne dotyczące tej stacji. Jego treść dowodzi, że od dnia wybudowania tej stacji poprzednik prawny uczestnika, a następnie sam uczestnik, faktycznie korzystali z nieruchomości będącej obecnie własnością wnioskodawcy w sposób treściowo odpowiadający służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Jednocześnie w treści jego ogólnej charakterystyki stacji elektroenergetycznej wskazano, że stacja ta bezpośrednio łączy się z linią nr L-279 20 kV (obecnie L-314 20 kV).

Jak dowodzi treść paszportu ogólnego linii elektroenergetycznej nr L-17 elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-17 20 kV wybudowana została w dniu 29 maja 1962 r. Ponadto paszport ten dowodzi, że od dnia wybudowania tej linii do dnia dzisiejszego poprzednik prawny uczestnika, a następnie sam uczestnik, faktycznie korzystali z nieruchomości będących obecnie własnością wnioskodawcy w sposób treściowo odpowiadający służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Dodatkowo fakt powstania linii nr L-17 we wskazanej wyżej dacie potwierdzają dokumenty związane z budową i badaniami nowopowstałej linii.

(...) transformatorowa nr R-3060 oraz wybiegająca z niej napowietrzna linia elektroenergetyczna średniego napięcia nr L-3060 20 kV zostały wybudowane w dniu 9 lipca 1970 r. Dla stacji transformatorowej nr R-3040 i wychodzącej z niej linii nr L-3040 20 kV założono paszport ogólny stacji elektroenergetycznej nr R-3040. Jak dowodzi jego treść, od dnia ich wybudowania do chwili obecnej udokumentowany jest fakt użytkowania tej stacji i linii przez uczestnika, a wcześniej przez jego poprzednika prawnego. Od tego też dnia poprzednik prawny uczestnika, a następnie sam uczestnik, korzystali z nieruchomości będącej obecnie własnością wnioskodawcy w sposób odpowiadający służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu w zakresie dotyczącym tej stacji i linii. Jednocześnie w związku z tym, że linia L-3040 20 kV stanowi jedynie odgałęzienie służące stacji R-3040, dla linii tej nie prowadzi się odrębnego paszportu, a wszelkich zabiegów eksploatacyjnych dokonuje się i dokumentuje się je w ramach dokumentacji tej stacji.

Elektroenergetyczna linia średniego napięcia nr L-317 20 kV wybudowana została w dniu 20 marca 1990 r. Dla linii tej prowadzony jest paszport ogólny linii elektroenergetycznej nr L-317, dokumentujący dokonywanie wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych dotyczących tej linii. Jego treść dowodzi, że od dnia wybudowania tej linii poprzednik prawny uczestnika, a następnie sam uczestnik, faktycznie korzystali z nieruchomości będącej obecnie własnością wnioskodawcy w sposób treściowo odpowiadający służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Jak wynika z przedłożonej przez wnioskodawcę kopii wypisu aktu notarialnego Rep. A nr (...) z 30 czerwca 1998 r., nieruchomości, których dotyczy wnioski, stanowiły własność państwową w każdym razie do dnia 1 października 1990

r. Dlatego też bieg terminu zasiedzenia służebności dla infrastruktury elektroenergetycznej rozpoczął się od dnia 1 października 1990 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, albowiem zgodnie z brzmieniem art. 10 tej Ustawy „jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę”. W świetle powołanego przepisu, w zw. z art. 9 zd. 2 w/w ustawy zmieniającej, termin zasiedzenia służebności wobec infrastruktury elektroenergetycznej uległ skróceniu o czas posiadania służebności przez poprzednika prawnego uczestnika przed dniem 1 października 1990 r. W związku z powyższym w odniesieniu do linii nr L-314 20 kV, stacji transformatorowej nr R-3060, linii nr L-17 20 kV, linii nr L-3040 20 kV oraz stacji transformatorowej nr R-3040, zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nastąpiło z dniem 1 października 2000 r., tj. po dziesięciu latach liczonych od dnia 1 października 1990 r. Zaś w stosunku do linii L-317 20 kV zasiedzenie służebności przesyłu nastąpiło z dniem 20 marca 2010 r. Termin zasiedzenia dla tej linii uległ bowiem skróceniu o czas faktycznego korzystania z nieruchomości będącej obecnie własnością wnioskodawcy poprzednika prawnego uczestnika, liczony od dnia jej wybudowania w dniu 20 marca 1990 r. do dnia 1 października 1990 r.

Z ostrożności procesowej uczestnik wyraził sprzeciw wobec twierdzeń i wyliczeń wnioskodawcy zarówno co do wielkości areалу zajmowanego przez infrastrukturę uczestnika, jak i co do wysokości wynagrodzenia żądanego przez wnioskodawcę. Uczestnik wskazał, że wnioskodawca w żaden sposób nie udowodnił długości trakcji ciągnących się przez jego nieruchomości. Niezrozumiałym jest również twierdzenie, jakoby napowietrzne trakcje elektroenergetyczne mogły zajmować jakąkolwiek powierzchnię gruntu (poza powierzchnią zajęta fizycznie przez podstawy słupów). Wnioskodawca opiera swoje wyliczenia o twierdzenie, jakoby wokół infrastruktury uczestnika miała rozciągać się bliżej nieokreślona „strefa ochronna”, natomiast żadne przepisy powszechnie obowiązującego prawa nie konstruuje dla tego rodzaju infrastruktury jakichkolwiek „stref”. Ponadto niemal wszystkie grunty wnioskodawcy są nieruchomościami rolnymi, dlatego niezrozumiałym pozostaje twierdzenie, jakoby napowietrzna trakcja mogła w jakikolwiek sposób ograniczać właściciela nieruchomości wobec tego typu gruntów. Uczestnik nie rozumie także, z czego wnioskodawca wywodzi twierdzenie, jakoby należne mu było wynagrodzenie w wysokości 1.329.480,00 zł, a także dlaczego wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu stanowi równowartość ekwiwalentu za 12-letnie korzystanie z nieruchomości.

Postanowieniem tut. Sądu zapadłym na rozprawie w dniu 20.11.2011 r. do udziału w sprawie został wezwany uczestnik Skarb Państwa reprezentowany przez Starostę (...), który w toku dalszego postępowania nie zajął żadnego merytorycznego stanowiska w sprawie, pozostawiając je do uznania Sądu.

Pismem procesowym z dnia 29 lipca 2011 r. wnioskodawca podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wskazał, że w jego ocenie nie jest możliwym stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu ze względu na funkcjonujący na gruncie prawa polskiego zamknięty katalog ograniczonych praw rzeczowych. Polskie prawo rzeczowe nie zna instytucji służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a co za tym idzie nie jest możliwe jej zasiedzenie. Uczestnik nie mógł również zasiedzieć służebności przesyłu, gdyż wprowadzona ona została do polskiego systemu prawa ustawą z dnia 30 maja 2008 r., która weszła w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r., a co za tym idzie nie mógł upłynąć termin wymagany do zasiedzenia. W ocenie wnioskodawcy wniosek o zasiedzenie powinien być po wprowadzeniu służebności przesyłu konstruowany z uwzględnieniem postanowień art. 3051 – 3054 k.c. i dotyczyć wprost ustanowienia służebności przesyłu, a nie służebności gruntowej, gdyż ta jako podstawa do ustanowienia służebności przesyłu na liniach i infrastrukturze energetycznej na rzecz przedsiębiorstwa energetycznego utraciła rację bytu z dniem wprowadzenia służebności przesyłu. Wobec powyższego zarzut uczestnika postępowania ze względu na jego błędne sformułowanie nie zasługuje na uwzględnienie. Następnie wnioskodawca podniósł, że przedstawione do pisma uczestnika dowody w postaci paszportów ogólnych linii energetycznych nie stanowią dowodów potwierdzających nieprzerwane posiadanie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, gdyż są to jedynie dowody wewnętrzne uczestnika, których rzetelność prowadzenia, a co więcej faktycznego ich wykonywania, uczestnik nie dowiódł. Nie sposób na podstawie ich

treści stwierdzić kto w każdym przypadku podejmowania rzekomych czynności związanych z sieciami faktycznie podejmował te czynności. Ponadto nie sposób podzielić stanowiska uczestnika postępowania, jakoby istnienie przedstawionych przez niego paszportów miało uzasadnienie ustawowe. Jeżeli nawet są to dokumenty, o których mowa w art. 64 Prawa budowlanego, to wskazać należy, iż poprzednio obowiązujące prawo budowlane z dnia 24 października 1974 r. nie zawierało obowiązku prowadzenia książki obiektu budowlanego, a przedstawione paszporty poza linią L-17 są datowane na okres poprzedzający datę wejścia w życie obecnie obowiązującej ustawy, a co za tym idzie nie mogły być tworzone w oparciu o jej wymogi. Ponadto jak wyraźnie wynika z nagłówka formularza paszportów są to „druki dokumentacji technicznej zakładu energetycznego”, a więc dokumenty wewnętrzne uczestnika, które wobec tego nie mają wartości dowodowej, a raczej charakter dokumentów uzupełniających twierdzenia strony. Nadto wnioskodawca zarzucił uczestnikowi, że nie przedstawił uzasadnienia dla wskazanych przez niego rzekomych dat, w których miało nastąpić zasiedzenie, tj. 1 października 2000 r. (dla linii L-314 20 kV, stacji transformatorowej nr R-3060, linii nr L-17 20 kV, linii nr L-3040 20 kV oraz stacji transformatorowej nr 3040) zaś dla linii L-317 20 kV z dniem 20 marca 2010 r. Z przedstawionej przez uczestnika interpretacji i ustalonych przez niego dat zasiedzenia wynika, iż przyjął on, że do zasiedzenia doszło na podstawie art. 172 § 1 k.c., tj. że był w dobrej wierze. Uczestnik nie przedstawił równocześnie jakichkolwiek wiarygodnych dowodów uzasadniających posiadanie w dobrej wierze. Ze względu na fakt, iż nieruchomości, na których posadowione są urządzenia energetyczne, stanowiły przed 1 października 1990 r. własność Skarbu Państwa (co przyznał uczestnik postępowania i co potwierdzają dowody złożone do wniosku), a Zakład (...) (poprzednik prawny wnioskodawcy) korzystał z tych urządzeń na podstawie oddania w zarząd, nie jest możliwe skrócenie okresu zasiedzenia o okres przypadający przed 1 października 1990 r. Konsekwencją nieskrócenia okresu zasiedzenia jest brak podstaw do stwierdzenia zasiedzenia, gdyż prawidłowy w niniejszej sprawie 30 letni okres zasiedzenia nie upłynął.

Wnioskodawca wskazał, że bezpodstawne są rozważania uczestnika poddające w wątpliwość wielkość nieruchomości wyłączanej ze swobodnego korzystania. Biorąc pod uwagę, iż wszystkie linie pracują na napięciu 20 kV, szerokość pasa ochronnego powinna wynosić w zasadzie więcej niż 10 metrów, a zatem zarzut uczestnika, iż szerokość przyjęta przez wnioskodawcę jest zbyt duża, jest gołosłowny. Wnioskodawca wniósł w tym celu środek dowodowy w postaci opinii biegłego, który przy wycenie powinien również ocenić wymogi wynikające z przepisów powszechnie obowiązującego prawa i dokonać jednoznacznego określenia wysokości wynagrodzenia za odpowiedni zakres służebności. Z tych samych względów twierdzenie o nieprzedstawieniu dowodów nie polega na prawdzie.

Pismem procesowym z dnia 24 października 2011 r. uczestnik postępowania podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i podkreślił, że poprzednik prawny uczestnika przed 1989 r. był faktycznym posiadaczem służebności przesyłowych. Uczestnik wskazał także, iż wnioskodawca nie obalił domniemania dobrej wiary poprzednika prawnego uczestnika. Stanowisko uczestnika co do jego dobrej wiary wynika z utrwalonego orzecznictwa, gdzie przyjęcie dobrej wiary po stronie uczestnika nakazuje fakt, że infrastruktura elektroenergetyczna została posadowiona (wyremontowana) na nieruchomościach stanowiących obecnie własność wnioskodawcy w następstwie obowiązywania i w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Ponadto nie może pozostać bez wpływu na przyjęcie dobrej wiary po stronie uczestnika okoliczność, że posadowienie infrastruktury elektroenergetycznej nastąpiło zgodnie z prawem po przeprowadzeniu procesu inwestycyjnego z zachowaniem wszelkich norm i regulacji prawem przewidzianych.

Pismem procesowym z dnia 14 listopada 2011 r. wnioskodawca podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wskazał, że od momentu wprowadzenia przez ustawodawcę instytucji służebności przesyłu nie jest dopuszczalne zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Ponadto twierdzenia uczestnika dotyczące zasad obliczania okresu zasiedzenia, w tym w szczególności zaliczania okresu rzekomego posiadania służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu przypadającego przed 1989 r. należy uznać za nieprawidłowe. Nie można także podzielić argumentacji uczestnika postępowania wskazującej, iż to na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania, że dobra wiara po stronie uczestnika postępowania nie występowała. Przede wszystkim to uczestnik w żaden sposób nie wykazał, że posadowił na nieruchomościach wnioskodawcy swoje sieci i instalacje na jakiegokolwiek podstawie prawnej, w tym również w związku ze wskazaną przez niego Ustawą o powszechnej

elektryfikacji wsi i osiedli, a zatem nie udowodnił z czego miałyby wynikać założone przez niego istnienie domniemania dobrej wiary.

Bezsporne było pomiędzy uczestnikami postępowania, że na będących obecnie własnością wnioskodawcy nieruchomościach, dla których Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgi wieczyste o numerach KW: (...), (...), (...), (...), uczestnik – przedsiębiorca (...) S.A. z siedzibą w K. posiada infrastruktury elektroenergetyczne w postaci: linii średniego napięcia nr L-314 20 kV, linii średniego napięcia L-17 20 kV, linii średniego napięcia nr L-322 20 kV, linii średniego napięcia nr L-323 20 kV, linii średniego napięcia nr L-317 20 kV, linii średniego napięcia nr L-3286 20 kV, linii średniego napięcia nr L-3040 20 kV, stacji transformatorowej nr R-3060 oraz stacji transformatorowej nr R-3040.

Na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...), obejmującej działki nr: (...), posadowiona jest następująca infrastruktura elektroenergetyczna:

- linia średniego napięcia nr L-314 20 kV
- linia średniego napięcia nr L-17 20 kV
- linia średniego napięcia nr L-322 20 kV
- linia średniego napięcia nr L-323 20 kV
- stacja transformatorowa nr R-3060

Na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...), obejmującej działki nr: (...), posadowiona jest następująca infrastruktura elektroenergetyczna:

- linia średniego napięcia nr L-314 20 kV
- linia średniego napięcia nr L-17 20 kV
- linia średniego napięcia nr L-3286 20 kV

Na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...), obejmującej działkę nr (...), posadowiona jest linia średniego napięcia nr L-3040 20 kV oraz stacja transformatorowa nr R-3040.

Na nieruchomości objętej księgą wieczystą KW nr (...), obejmującej działkę nr: (...), posadowiona jest linia średniego napięcia nr L-317 20 kV.

Bezsporne było również, że wnioskodawca jest właścicielem w/w nieruchomości od dnia 30 czerwca 1998 r., a uprzednio nieruchomości stanowiły własność Skarbu Państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Dla nieruchomości wnioskodawcy położonych w miejscowości S. (działki nr (...) – nr KW (...), działki nr (...) – nr KW (...), działka nr (...) – nr KW (...)) obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą Rady Gminy i Miasta w Ś. z dnia 30 lipca 2003 r. W planie tym jedynie działka nr (...) przeznaczona jest na cele zurbanizowane, natomiast pozostałe działki przeznaczone są pod uprawy leśne oraz polowe. Dla nieruchomości wnioskodawcy położonych w obrębie miasta Ś. (działki nr (...) – nr KW (...)) obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalony uchwałą Rady Gminy i Miasta w Ś. z dnia 15 października 2003 r. W planie tym wyszczególnione wyżej działki przeznaczone są pod uprawy leśne oraz polowe.

Dowody:

wypis i wyrys z 26.03.2012 r. z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego działki nr: (...)
– k. 273-275, 277-279

wypis i wyrys z 26.03.2012 r. z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego działki nr (...) –
k. 275-276, 280

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiega odcinek linii napowietrznej średniego napięcia (20 kV) nr L-314 o długości ok. 320 m. Ponadto na terenie tej działki zlokalizowana jest wewnętrzna (budynkowa) stacja transformatorowa nr R-3060. Przewody linii L-314 podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości. Na działce posadowione są 3 słupy przelotowe oraz 2 słupy odporowo-narożne tej linii.

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiegają następujące odcinki linii napowietrznych średniego napięcia (20 kV) :

- dwa odcinki linii nr L-314 o długości ok. 274 m (odcinek 1) i 52 m (odcinek 2), przy czym na odcinku 1 tej linii posadowione są 2 słupy przelotowe

- odcinek linii nr L-17 o długości ok. 868 m, na którym posadowionych jest 5 słupów przelotowych oraz 1 słup odporowo-narożny tej linii

Przewody obu linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiegają następujące odcinki linii napowietrznych średniego napięcia (20 kV) :

- odcinek linii nr L-314 o długości ok. 337 m, na którym posadowione są 3 słupy przelotowe tej linii

- odcinek linii nr L-323 o długości ok. 492 m, na którym posadowione są 3 słupy przelotowe tej linii

- odcinek linii nr L-322 o długości ok. 477 m, na którym posadowione są 3 słupy przelotowe tej linii

Przewody w/w linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiegają następujące odcinki linii napowietrznych średniego napięcia (20 kV) :

- odcinek linii nr L-3040 o długości ok. 152 m, na którym posadowiony jest 1 słup odporowo-narożny i 1 słup rozgałęźny tej linii

- odcinek linii nr L-314 o długości ok. 107 m, na którym posadowiony jest 1 słup przelotowy tej linii

Przewody obu linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiegają następujące odcinki linii napowietrznych średniego napięcia (20 kV) :

- odcinek linii nr L-314 o długości ok. 417 m, na którym posadowione są 3 słupy przelotowe, 2 słupy rozgałęźne oraz 2 słupy niezidentyfikowanego rodzaju tej linii

- odcinek linii nr L- (...) o długości ok. 753 m, na którym posadowione są 4 słupy przelotowe, 2 słupy odporowo-narożne oraz 1 słup krańcowy tej linii

Przewody obu linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiega odcinek linii napowietrznej średniego napięcia (20 kV) nr L-317 o długości ok. 354 m, na którym posadowione są 2 słupy przelotowe tej linii. Przewody linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiegają odcinki dwóch linii napowietrznych, które nie stanowią własności uczestnika postępowania. Ich właścicielem jest jedna ze spółek z grupy (...) S.A. Z siedzibą w W..

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt zabudowany wieloma budynkami o różnym przeznaczeniu, przebiega odcinek linii napowietrznej średniego napięcia (20 kV) nr L-3040 wraz ze stacją transformatorową R-3040. Na działce posadowiony jest 1 słup przelotowy oraz 1 słup krańcowy tej linii. Przewody linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Przez teren działki nr (...), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiega odcinek linii napowietrznej średniego napięcia (20 kV) nr L-17 o długości ok. 167 m, na którym posadowiony jest 1 słup przelotowy i 1 słup odporowo-narożny tej linii. Przewody linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Przez teren działki nr (...) (i działki nr (...)), stanowiącej grunt rolny niezabudowany i obecnie użytkowany rolniczo, przebiega odcinek linii napowietrznej średniego napięcia (20 kV) nr L-17 o długości ok. 245 m, na którym posadowiony jest 1 słup przelotowy tej linii. Przewody linii podwieszane są na słupach złożonych z żerdzi żelbetowych o różnej wysokości.

Linia napowietrzna średniego napięcia L-314 (dawniej linia L-279) relacji Ś. (...) L. – S. – Ś. (...) została oddana do eksploatacji w dniu 15 sierpnia 1973 r. i dla linii tej prowadzony jest paszport ogólny linii elektroenergetycznej, w którym dokonywane są od tego czasu na bieżąco wpisy wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych prowadzonych na tej linii, związanych z normalnym jej utrzymywaniem, eksploatacją, konserwacją i naprawami, m.in. przeprowadzanie przeglądów technicznych linii i jej obchodów oraz pomiarów, bieżące remonty oraz usuwanie awarii.

Linia napowietrzna średniego napięcia L-17 relacji W. – S. – Ś. została oddana do eksploatacji nie później niż w dniu 21 września 1964 r. i dla linii tej prowadzony jest paszport ogólny linii elektroenergetycznej, w którym dokonywane są od tego czasu na bieżąco wpisy wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych prowadzonych na tej linii, związanych z normalnym jej utrzymywaniem, eksploatacją, konserwacją i naprawami, m.in. przeprowadzanie przeglądów technicznych linii i jej obchodów oraz pomiarów, bieżące remonty oraz usuwanie awarii.

Linia napowietrzna średniego napięcia L-317 relacji Ś. (...) Ś. M. została oddana do eksploatacji w dniu 20 marca 1990 r. i dla linii tej prowadzony jest paszport ogólny linii elektroenergetycznej, w którym dokonywane są od tego czasu na bieżąco wpisy wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych prowadzonych na tej linii, związanych z normalnym jej utrzymywaniem, eksploatacją, konserwacją i naprawami, m.in. przeprowadzanie przeglądów technicznych linii i jej obchodów oraz pomiarów, bieżące remonty oraz usuwanie awarii.

(...) transformatorowa R-3060 ((...) -1) została oddana do eksploatacji nie później niż w dniu 28 maja 1973 r. i dla obiektu tego prowadzony jest paszport ogólny stacji elektroenergetycznej, w którym dokonywane są od tego czasu na bieżąco wpisy wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych prowadzonych na tej stacji, związanych z normalnym jej utrzymywaniem, eksploatacją, konserwacją i naprawami, m.in. przeprowadzanie przeglądów technicznych stacji, bieżące remonty oraz usuwanie awarii.

(...) transformatorowa R-3040 (S. PGR) oraz wybiegająca z niej napowietrzna linia elektroenergetyczna średniego napięcia nr L-3040, będąca odgałęzieniem służącym stacji R-3040, zostały oddane do eksploatacji nie później niż w dniu 20 lipca 1970 r. i dla tych obiektów prowadzony jest paszport ogólny stacji elektroenergetycznej, w którym dokonywane są od tego czasu na bieżąco wpisy wszelkiego rodzaju czynności eksploatacyjnych prowadzonych

na tych obiektach, związanych z normalnym ich utrzymywaniem, eksploatacją, konserwacją i naprawami, m.in. przeprowadzanie przeglądów technicznych, bieżące remonty oraz usuwanie awarii.

Dowody:

kopia protokołu odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji linii elektroenergetycznej z dnia 15.08.1973 r. – k. 95

kopia protokołu zdawczo-odbiorczego linii energetycznej PT z dnia 15.08.1973 r. – k. 96

kopia paszportu ogólnego linii elektroenergetycznej nr L-314 – k. 97-104

kopia protokołu ze sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń elektrycznych z dnia 11.04.1973 r. – k. 105

kopia paszportu ogólnego stacji elektrycznej nr R-3060 – k. 106-110

kopia paszportu ogólnego linii elektroenergetycznej nr L-17 – k. 111-117

kopia pisma Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. z dnia 16.01.1968 r. – k. 118

kopia pisma Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. – k. 121-122

kopia pisma Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. z dnia 23.04.1969 r. – k. 123

kopia pisma z dnia 14.11.1962 r. – k. 124

kopia protokołu wykonania badań wytrzymałości słupa kratowego z 11.08.1962 r. – k.125

kopia protokołu ze sprawdzenia zgłoszonych do przyłączenia do sieci urządzeń elektrycznych z dnia 9.07.1970 r. – k. 126

kopia protokołu odbioru technicznego przekazania stacji transformatorowej do eksploatacji właściwej z dnia 15.10.1970 r. – k. 127

kopia protokołu PT z dnia 30.09.1970 r. – k. 128

kopia paszportu ogólnego stacji elektroenergetycznej nr R-3040 – k. 129-133

kopia protokołu odbioru technicznego i przekazania do eksploatacji robót inwestycyjnych i po kapitalnym remoncie nr 4/90 z dnia 20.03.1990 r. – k. 134

kopia paszportu ogólnego linii elektroenergetycznej nr L-317 – k. 135-139

opinia biegłego sądowego z zakresu elektroenergetyki M. S. – k. 405-448

Na skutek obecności na nieruchomościach wnioskodawcy słupów linii napowietrznych średniego napięcia oraz stacji transformatorowych całkowicie wyłączony z zagospodarowania jest teren zajęty pod konstrukcje wsporcze, a także budynkową stacją transformatorową R-3060. Wskutek istnienia infrastruktury elektroenergetycznej uczestnika występują ograniczenia w realizacji obiektów budowlanych na działce nr (...), przeznaczonej na teren zabudowy. Na pozostałych działkach wnioskodawcy występują ograniczenia wynikające z konieczności zapewnienia właściwej eksploatacji infrastruktury elektroenergetycznej poprzez zapewnienie właściwego dostępu uczestnikowi do infrastruktury przede wszystkim w celu przeprowadzenia zabiegów konserwacyjno-remontowych lub usunięcia awarii. Zazwyczaj przeglądy takie odbywają się corocznie w formie obchodów normalnych lub inspekcyjnych, chociaż instrukcja eksploatacji obowiązująca dla sieci należącej do (...) S.A. wskazuje, że przeglądy linii powinny

odbywać się nie rzadziej niż raz na 5 lat, natomiast stacji elektroenergetycznych raz w roku. W przypadku linii napowietrznej w wielu przypadkach można dokonać przeglądu bez ingerencji w nieruchomości, nad którą przebiega linia. Oględziny stacji elektroenergetycznej wymagają natomiast wejścia na nieruchomość, na której jest ona zlokalizowana. W przypadku, gdy dokonanie oględzin określonej linii napowietrznej wymaga wejścia na nieruchomość, to za wystarczającą szerokość pasa terenu, jaki niezbędny jest, by ekipa monterska przeszła wzdłuż osi linii, można przyjąć 1 metr. Jest to pas terenu o identycznej szerokości, jak pas terenu niezbędny do przejścia ekipy monterskiej w celu przeciągnięcia linki wstępnej niezbędnej do dokonania wymiany przewodu linii czy dojścia do stacji transformatorowej w celu dokonania przeglądu czy usunięcia większości awarii. W przypadku zaś konieczności usunięcia awarii linii napowietrznej czy stacji elektroenergetycznej niezbędne staje się wejście na konkretną nieruchomość wnioskodawcy, przede wszystkim w celu dojścia do każdego ze słupów czy stacji transformatorowej, gdyż jedną z najczęściej usuwanych awarii jest wymiana izolatorów zamontowanych u szczytu słupa. Również zdarzające się wyjątkowo sporadycznie awarie słupa wymagają zapewnienia dojścia, a niekiedy dojazdu samochodu specjalistycznego do uszkodzonej konstrukcji wsporczej. Chociaż w celu dojścia montera do każdego ze słupów czy stacji transformatorowej wymagany jest pas terenu o niewielkiej szerokości (1 metr), to w przypadku konieczności gruntowej naprawy słupa lub jego wymiany konieczne staje się wyznaczenie pasa terenu o szerokości wystarczającej do wjazdu samochodu specjalistycznego (dźwig samochodowy, małogabarytowa koparka). Dojazd samochodu specjalistycznego konieczny jest także do każdej stacji transformatorowej, choćby w celu wymiany uszkodzonego transformatora. W tym przypadku za wystarczający należy uznać pas terenu o szerokości 4 metrów wyznaczony wzdłuż osi każdej z linii. W przypadku awarii linii polegającej na urwaniu przewodu konieczne będzie natomiast przejście ekipy monterskiej wzdłuż tego odcinka tej linii w celu wymiany przewodu roboczego linii, przy czym za wystarczającą szerokość pasa terenu niezbędną do przeciągnięcia linki wstępnej, za pomocą której rozciąga się zasadniczy przewód roboczy, uznać należy 1 metr. Nie występują natomiast na nieruchomościach wnioskodawcy ograniczenia wynikające z niekorzystnego oddziaływania pola elektromagnetycznego, gdyż te występują jedynie przy liniach o napięciu 110 kV i wyższym.

Dowody:

opinia biegłego sądowego z zakresu elektroenergetyki M. S. – k. 405-448

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu elektroenergetyki M. S. – k. 478-481

Powierzchnia zajęta pod urządzenia i instalacje elektroenergetyczne uczestnika na nieruchomościach wnioskodawcy wynosi: w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m².

Powierzchnia niezbędna dla prawidłowej eksploatacji, utrzymania i korzystania z urządzeń i instalacji elektroenergetycznych uczestnika na nieruchomościach wnioskodawcy wynosi: w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m², w działce (...)m².

Powierzchnia wyłączona spod zabudowy (obszar ograniczonej zabudowy) w działce (...) wynosi 133m².

Dowody:

opinia biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii Z. T. – k. 508-513

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii Z. T. – k. 573-575

Wysokość wynagrodzenia za ustanowienie na rzecz uczestnika służebności przesyłu na działce gruntu nr (...), polegającej na prawie korzystania z tej nieruchomości w zakresie niezbędnym do utrzymania linii energetycznej średniego napięcia 20 kV o nr L-322 wraz z trzema słupami wsporczymi tej linii, posadowionymi na tej nieruchomości oraz linii energetycznej średniego napięcia 20 kV o nr L-323 wraz z trzema słupami wsporczymi

tej linii, posadowionymi na tej nieruchomości, w szczególności polegającej na prawie utrzymywania instalacji tych linii, prawidłowej eksploatacji tych linii, ich napraw, konserwacji i modernizacji, obejmującej na działce nr (...) powierzchnię 3.008 m², wynosi 2.246,98 zł. Wysokość wynagrodzenia za ustanowienie na rzecz uczestnika służebności przesyłu na działce gruntu nr (...), polegającej na prawie korzystania z tej nieruchomości w zakresie niezbędnym do utrzymania linii energetycznej średniego napięcia 20 kV o nr L- (...) wraz z sześcioma słupami wsporczymi tej linii, posadowionymi na tej nieruchomości, w szczególności polegającej na prawie utrzymywania instalacji tych linii, prawidłowej eksploatacji tych linii, ich napraw, konserwacji i modernizacji, obejmującej na działce nr (...) powierzchnię 712 m², wynosi 590,96 zł.

Dowody:

opinia biegłego sądowego z zakresu (...). M. – k. 607-664

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu (...). M. – k. 695-700,

Przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) powstał na mocy zarządzenia Ministra Przemysłu z 01 czerwca 1945 r., i wchodził w skład wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego Zjednoczenia (...), następnie z chwilą likwidacji tego Zjednoczenia, Zakład (...) wszedł od 1 lipca 1976 r. w skład Zakładów (...), z którego został wyodrębniony zarządzeniem Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 r. Zakład (...) istniał do momentu przekształcenia w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa na podstawie zarządzenia nr 192/O./93 Ministra Przemysłu i Handlu z 09.07.1993 r. w oparciu o ustawę z dnia 05.02.1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa.

Z dniem 29 lipca 1993 r. Zakład (...) SA został wpisany do rejestru handlowego wskutek przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakładu (...) z dniem 12 lipca 1993 r. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa. Jednocześnie z rejestru handlowego wykreślone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakład (...). Następnie wskutek połączenia w trybie art. 492 par. 1 pkt 1 Ksh Zakład (...) SA został przejęty z dniem 30.04.2004 r. przez Zakład (...) SA, który zmienił nazwę na (...) SA, następnie nazwa podmiotu została zmieniona na (...) SA, a następnie na (...) SA. Obecnie z dniem 1 września 2011 r. nazwa wnioskodawcy brzmi (...) SA. w K..

Dowody:

zarządzenie Ministra Przemysłu z 1.06.1945 r. – k. 376

odpis rejestru przedsiębiorstw państwowych – k. 377

wyciąg z rejestru przedsiębiorstw – k. 378

zarządzenie nr 25 Ministra przemysłu z 16.01.1989 r. – k. 379-380

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 19.05.1989 r. – k. 381

wypis z akt notarialnego Rep. A (...) z 12.07.1993 r. – k. 382-384

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 29.07.1993 r. – k. 385

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 17.06.2004 r. – k. 386-387

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 20.03.2008 r. – k. 388

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z 31.12.2008 r. – k. 389-390

zaświadczenie o dokonaniu wpisu z 31.12.2008 r. – k. 391

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 16.01.2009 r. – k. 392

zaświadczenie o dokonaniu wpisu z 16.01.2009 r. – k. 393

postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 1.09.2011 r. – k. 394-397

zaświadczenie o dokonaniu wpisu z 1.09.2011 r. – k. 398

Wnioskodawca przed wniesieniem wniosku w niniejszej sprawie pisemnie wzywał uczestnika m.in. do ustanowienia służebności przesyłu związanego z istnieniem na nieruchomości wnioskodawcy w/w infrastruktury elektroenergetycznej uczestnika za wynagrodzeniem na rzecz wnioskodawcy. W wyniku prowadzonej korespondencji uczestnik ostatecznie nie ustosunkował się do wezwania wnioskodawcy.

Dowody:

pismo wnioskodawcy do uczestnika z 20.06.2010 r. – k. 38-41

pismo uczestnika do wnioskodawcy z 24.06.2010 r. – k. 42

pismo uczestnika do wnioskodawcy z 13.07.2010 r. – k. 43

pismo wnioskodawcy do uczestnika z 12.07.2010 r. – k. 44-46

pismo wnioskodawcy do uczestnika z 19.08.2010 r. – k. 47-48

pismo uczestnika do wnioskodawcy z 24.08.2010 r. – k. 49

Sąd zważył, co następuje :

Wniosek okazał się jedynie częściowo zasadny.

Zgodnie z art. 3051 Kc nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 (tj. urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania m.in. energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne) prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Zgodnie z art. 3052 § 2 Kc jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kc, właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Zgodnie z art. 3054 Kc do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

Ustawa o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731) wprowadziła z dniem 3 sierpnia 2008 r. do polskiego systemu prawnego, obok służebności gruntowych i służebności osobistych, trzeci rodzaj służebności - służebność przesyłu (art. 3051-3054 k.c.). W piśmiennictwie prawniczym wskazuje się (tak m.in. K. Dadańska w: Kodeks cywilny. Komentarz, t. II. Własność i inne prawa rzeczowe, Kidyba Andrzej (red.), opubl. w: LEX, 2009), że podmiotem, na rzecz którego może być ustanowiona służebność przesyłu, jest wyłącznie przedsiębiorca, a więc osoba fizyczna, osoba prawna i podmiot ustawowy, o którym mowa w art. 331 § 1 k.c., prowadzące we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Przedmiotem działalności takiego przedsiębiorcy powinna być działalność związana z wykorzystaniem urządzeń przesyłowych (zob. uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Sejm RP VI Kadencji, Druk sejmowy Nr 81). Ustanowienie służebności przesyłu jest możliwe tylko na rzecz takiego przedsiębiorcy, który jest właścicielem urządzeń, służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz innych urządzeń podobnych lub który zamierza wybudować takie urządzenia (art. 49 § 1 k.c.). Oznacza to, że służebność przesyłu może mieć zastosowanie zarówno do takich stanów faktycznych, gdy urządzenia przesyłowe już istnieją, jak również, gdy przedsiębiorca

urządzenia te zamierza dopiero wybudować w przyszłości. Podmiotem, który może ustanowić służebność przesyłu, jest natomiast właściciel nieruchomości, na której urządzenia przesyłowe są lub mają być posadowione (nieruchomości obciążonej). Treścią służebności przesyłu jest korzystanie przez przedsiębiorcę w oznaczonym zakresie z cudzej nieruchomości (nieruchomości obciążonej), w zakresie niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania urządzeń przesyłowych (zob. G. Bieniek, W sprawie podmiotowych praw rzeczowych w nowym kodeksie cywilnym, Rej. 2008, nr 2, s. 43). Będzie to oznaczać w praktyce możliwość wejścia przez przedsiębiorcę, któremu przysługuje służebność (a w praktyce jego pracownikom, podwykonawcom), na cudzy grunt obciążony służebnością w celu posadowienia tam urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., usunięcia awarii, przeprowadzenia konserwacji urządzeń przesyłowych. Ustanowienie służebności przesyłu następuje na podstawie umowy, orzeczenia sądu lub decyzji administracyjnej. Jest przy tym jasne, że tryb sądowy jest jedynym możliwym trybem ustanowienia służebności przesyłu, gdy w ramach stosunków cywilnoprawnych jeden z równorzędnych podmiotów cywilnoprawnych – właściciel nieruchomości lub przedsiębiorca prowadzący przedsiębiorstwo przesyłowe – dąży do zawarcia umowy o ustanowienie tej służebności, a drugi odmawia jej zawarcia. Przesłanką uwzględnienia przez sąd wniosku o ustanowienie służebności przesyłu jest wykazanie, że jest ona konieczna dla właściwego korzystania z urządzeń przesyłowych, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., a niemożliwe jest ustanowienie tej służebności w drodze umowy. Ustanowienie służebności przesyłu służebności może nastąpić zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie. Jeżeli jednak do ustanowienia służebności przesyłu dochodzi w trybie sądowym, jest ona ustanawiana za wynagrodzeniem, chyba że uprawniony zrzekł się wynagrodzenia. Służebność przesyłu jest ustanawiana na rzecz przedsiębiorcy za odpowiednim wynagrodzeniem należnym od przedsiębiorcy na rzecz właściciela nieruchomości obciążonej. Wynagrodzenie to co do zasady powinno mieć charakter świadczenia jednorazowego, choć dopuszcza się również postać świadczeń okresowych.

Roszczenie o wynagrodzenie w zamian za ustanowienie służebności przesyłu nie zaistnieje jednak, jeśli przedsiębiorca – właściciel urządzeń przesyłowych - dysponuje odpowiednim uprawnieniem do utrzymania i korzystania z tych urządzeń, skutecznym wobec właściciela tej nieruchomości. Podstawową przesłanką przysługiwania właścicielowi (oraz przedsiębiorcy) roszczeń, o których stanowią art. 3052 § 1 i § 2 k.c., jest bowiem brak tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości przez przedsiębiorcę przesyłowego.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie przesłanki do ustanowienia na nieruchomościach wnioskodawcy służebności przesyłu na rzecz uczestnika zostały spełnione jedynie w odniesieniu do linii napowietrznych średniego napięcia 20 kV o numerach: L-322, L-323 posadowionych we fragmencie na działce gruntu nr (...) oraz linii napowietrznej średniego napięcia 20 kV o numerze L- (...), posadowionej we fragmencie na działce gruntu nr (...) wnioskodawcy, co do których zresztą uczestnik postępowania nie podnosił zarzutu zasiedzenia i co do których nie zaprzeczał, że znajdują się nieruchomościach wnioskodawcy. Bezsporne było również, iż zawnioskowana do ustanowienia służebność przesyłu jest konieczna dla właściwego korzystania z w/w urządzeń przesyłowych uczestnika. Powyższe okoliczności świadczą niewątpliwie o korzystaniu w rozumieniu art. 3051 Kc przez uczestnika z nieruchomości wnioskodawcy w sposób odpowiadający przeznaczeniu posadowionych tam urządzeń uczestnika, co uzasadnia ustanowienie służebności przesyłu na obu działkach wnioskodawcy za odpowiednim wynagrodzeniem, polegającej na prawie utrzymywania instalacji ww. linii i stacji transformatorowej, prawidłowej ich eksploatacji, napraw, konserwacji i modernizacji, o czym orzeczono w pkt I i II postanowienia w niniejszej sprawie.

Zakres terytorialny ustanowionej na nieruchomościach wnioskodawcy służebności przesyłu został określony przez Sąd w pkt I i II postanowienia w niniejszej sprawie na podstawie opinii: biegłego sądowego z zakresu elektroenergetyki M. S., oraz biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii Z. T. i mapy geodezyjnej stanowiącej integralną część tej opinii, gdyż biegli w sposób przekonujący odnieśli się na piśmie do stanowisk uczestników postępowania odnośnie ich opinii i w sposób nie budzący wątpliwości udzielili wyjaśnień i niezbędnego doprecyzowania tych opinii. Natomiast Sąd w części odmówił mocy dowodowej sporządzonej w początkowej fazie postępowania opinii biegłego z zakresu geodezji J. B. (1), dzieląc zastrzeżenia uczestnika do tej opinii, polegające na zbyt dowolnym i nie wystarczająco wyjaśnionym przez tego biegłego przyjęciu założeń co do ustalenia powierzchni nieruchomości wnioskodawcy objętych wnioskowaną służebnością przesyłu na rzecz uczestnika. W pozostałym zakresie tj. w zakresie wyliczeń co do

samej długości odcinków poszczególnych linii na nieruchomościach wnioskodawcy ww. opinia zasługiwała na wiarę, gdyż biegły przedstawił w sposób przekonujący obliczenia w tym zakresie, a uczestnicy nie podnosili co do tych obliczeń zarzutów.

Skoro spełnione zostały przesłanki do ustanowienia służebności przesyłu w ramach postępowania sądowego, a wnioskodawca żądał wynagrodzenia za jej ustanowienie i nie zrzekł się go w trakcie postępowania, i nie ujawniły się inne okoliczności, które skutkowałyby niesłusznnością takiego żądania (np. z art. 5 Kc), zgodnie z art. 3052 § 2 Kc wnioskodawca mógł zasadnie żądać przyznania mu tego wynagrodzenia, o czym Sąd w pkt III postanowienia w łącznej kwocie należnej z tego tytułu. Wskazać należy, że nie ma żadnych ustawowych wskazówek, jak określić wysokość tego wynagrodzenia, określonego przez ustawodawcę jako „odpowiednie”. W orzecznictwie sądowym wyrażony został pogląd (tak postanowienie SN z 08.02.2013 r. w sprawie IV CSK 317/12), iż wynagrodzenie za obciążenie nieruchomości służebnością przesyłu musi być zindywidualizowane, stosownie do doniosłych dla jego określenia okoliczności konkretnego przypadku. Bez wątplenia wysokość wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu powinna być adekwatna do zakresu korzystania przez uczestnika z nieruchomości. W orzecznictwie sądowym wyrażono bowiem pogląd, że właściciel sieci przesyłowej nie jest posiadaczem nieruchomości w rozumieniu art. 336 Kc, a tylko korzysta on z nieruchomości w bardzo ograniczonym zakresie, który nie może pozostać bez wpływu na wysokość wynagrodzenia, które powinno być proporcjonalne do stopnia ingerencji właściciela sieci przesyłowej w treść prawa własności (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 08.06.2005 r. w sprawie V CK 679/2004, por. nadto wyrok SN z 3.02.2010 r. II CSK 444/09). Generalnie wynagrodzenie z tytułu ustanowienia służebności przesyłu powinno być ustalone na podstawie cen rynkowych, wysokość tego wynagrodzenia powinien ustalać każdorazowo biegły sądowy (zob. wyrok NSA z dnia 8 listopada 2001 r., I SA 834/00, opubl. L.).

Kierując się tymi wskazaniem Sąd oparł się, ustalając wysokość tego wynagrodzenia na łączną kwotę 2.840 zł, na opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości A. M. (1) z dnia 8.01.2016 r. w podwariancie II wariantu II tej opinii, a więc obejmującą wyłącznie odpowiednią powierzchnię nieruchomości, na których posadowiona jest infrastruktura uczestnika w postaci linii napowietrznych średniego napięcia 20 kV o numerach: L-322, L-323 posadowionych we fragmencie na działce gruntu nr (...) oraz linii napowietrznej średniego napięcia 20 kV o numerze L- (...), posadowionej we fragmencie na działce gruntu nr (...), zawierającą w sobie zarówno powierzchnię całkowicie, fizycznie zajęta przez słupy elektroenergetyczne jak i powierzchnię niezbędną do obsługi i eksploatacji tych linii.

W ocenie Sądu opinia biegłej została sporządzona zgodnie z metodologią wykonywania tego typu opinii, w szczególności biegła wskazała szczegółowo przedmiot i zakres wyceny, wskazała na jakich podstawach prawnych i źródłach merytorycznych oparła się przy sporządzeniu operatu, uwzględniła zarówno formalne przeznaczenie nieruchomości wynikające z ewidencji gruntów, stan prawny ustalony w oparciu o treść księgi wieczystej, uwzględniła aktualnie obowiązujące dla tych nieruchomości miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego, dokonała szczegółowego opisu szacowanych nieruchomości, wyjaśniła przyjętą metodologię szacowania nieruchomości, dokonała analizy miejscowego rynku nieruchomości, wskazała i opisała transakcje przyjęte do porównań i szczegółowo wykazała sposób wyliczenia wartości szacowanego wynagrodzenia. W szczególności biegła w sporządzonej opinii szczegółowo uzasadniła wybór podejścia i metody wyceny. W ocenie Sądu biegła w wyjaśnieniach z dnia 18.07.2016 r. przekonująco odniosła się do zarzutów wnioskodawcy do tej opinii i udzieliła do niej szczegółowych wyjaśnień. W ocenie Sądu treść tej opinii wraz z wyjaśnieniami biegłego nie wykazuje sprzeczności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, które uzasadniałyby konieczność dopuszczenia opinii innego biegłego, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (por. m.in. wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Z tych względów w ocenie Sądu zarzuty wnioskodawcy, z którymi nie zgodziła się biegła w swoich wyjaśnieniach, stanowią jedynie wyraz subiektywnego przekonania i jednostronnej polemiki z ustaleniami biegłej, opartej na niezadowoleniu z wysokości wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu w poszczególnych wariantach. Tymczasem w orzecznictwie sądowym wyrażono wielokrotnie

opinie, że nie ma uzasadnienia wniosków o powołanie kolejnego biegłego (lub o kolejne opinie uzupełniające) jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony (tak m.in. SN w wyroku z 16.09.2009 r. I UK 102/09, LEX nr 537027 oraz wyrok SN z 06.05.2009r., II CSK 642/08, LEX nr 511998).

W ocenie Sądu biegła prawidłowo przyjęła powierzchnię 3.008 m² odnośnie działki nr (...) oraz powierzchnię 712 m² odnośnie działki nr (...) jako podstawę wyliczenia wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomościach wnioskodawcy odpowiednio nr (...) oraz nr (...) odnośnie infrastruktury uczestnika, która nie była objęta zarzutem zasiedzenia tj. linii o numerach: L-322, L-323 posadowionych we fragmencie na działce gruntu nr (...) oraz linii o numerze L- (...), posadowionej we fragmencie na działce gruntu nr (...). Wskazać bowiem należy, że z opinii biegłego M. S. (k. 22-23 opinii tego biegłego), opartej na niekwestionowanych obliczeniach biegłego J. B. w tym zakresie, wynika, że na działce nr (...) długość odcinka linii nr L-323 wynosi 377 m, a linii nr L-322 – 375 m, co daje jeżeli chodzi o powierzchnię terenu tzw. niezbędnego „pasa dojazdowego” do słupów odpowiednio powierzchnię 1.508 m² oraz 1.500 m², a więc łącznie 3.008 m², a na działce nr (...) długość odcinka linii nr L- (...) wynosi 178 m, co daje jeżeli chodzi o powierzchnię terenu tzw. „pasa dojazdowego” do słupów powierzchnię 712 m². Następnie biegła pomnożyła (k. 48 jej opinii) tak otrzymane wyniki powierzchni obu działek przez wyliczone dla obu tych działek współczynniki K, w wyliczeniu których biegła uwzględniła (k. 45 jej opinii) zarówno powierzchnię całkowitą, fizycznie zajętą przez słupy elektroenergetyczne, wyliczoną przez biegłego Z. T. (w oparciu o ustalenia biegłego M. S.) w jego opinii (89m² odnośnie działki nr (...) m² odnośnie działki nr (...)), jak i powierzchnię niezbędną do obsługi i eksploatacji linii, wyliczoną przez biegłego Z. T. (w oparciu o ustalenia biegłego M. S.) w jego opinii (4339m² odnośnie działki nr (...).088 m² odnośnie działki nr (...), przy czym należy zwrócić uwagę, że powierzchnie wyliczone przez biegłego Z. T. w jego opinii obejmowały zarówno infrastrukturę objętą zarzutem zasiedzenia jak i tym zarzutem nie objętą), ustalając ostatecznie – przy uwzględnieniu innych współczynników i odpowiednich wyliczeń matematycznych - współczynnik K na 0,18 odnośnie działki nr (...) odnośnie działki nr (...), co przy pomnożeniu tego wyniku o wartość 1 m² gruntu przed obciążeniem służebności przesyłu w wysokości 4,15 zł daje wynik 2.246,98 zł odnośnie działki nr (...) oraz 590,96 zł odnośnie działki nr (...), a więc łącznie 2.837,94 zł, co w zaokrągleniu daje kwotę 2.840 zł.

Mając na uwadze wyżej wskazane ustalenia oraz ustalenia wynikające z opinii biegłego M. S. i Z. T. oraz w określonym zakresie z opinii biegłego J. B., nie ma w ocenie Sądu żadnych podstaw do tego, by przyznać wnioskodawcy wyższe wynagrodzenie i za korzystanie przez uczestnika z jakiegoś szerszego pasa gruntu co do infrastruktury nie objętej zarzutem zasiedzenia, a więc w oparciu o wariant I opinii biegłej A. M. i jego dwa podwarianty lub w oparciu o podwariant I wariantu II opinii biegłej A. M..

Z uwagi na powyższe w pkt III i IV postanowienia zasądzono od uczestnika na rzecz wnioskodawcy łącznie kwotę 2.840 zł z tytułu wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomościach wnioskodawcy nr (...) oraz nr (...), oddalając dalej idący wniosek wnioskodawcy jako bezzasadny.

W pozostałej części dotyczącej ustanowienia służebności wniosek wnioskodawcy podlegał oddaleniu, ponieważ uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali z pozostałej infrastruktury elektroenergetycznej na pozostałych, objętych wnioskiem, nieruchomościach wnioskodawcy w zakresie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu i nabyli samą służebność przesyłu przez zasiedzenie na podstawie art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c., co czyni wniosek wnioskodawcy w pozostałym zakresie bezzasadnym co do samej jego istoty.

Zgodnie z art. 292 zd. 1 Kc służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności wymagało zatem czy uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali z trwałych i widocznych urządzeń na nieruchomościach, których dotyczył wniosek. Bezsporny w istocie w niniejszej sprawie był fakt, iż na nieruchomościach (w tym również w przestrzeni powietrznej nad tymi nieruchomościami w takim zakresie, że należy ją zaliczyć do sfery objętej prawem własności), których dotyczył wniosek, znajdują się czynne fragmenty napowietrznych linii elektroenergetycznych średniego napięcia i stacji transformatorowych, co przemawia za ustaleniem, że urządzenia te mają charakter trwałego i widocznego urządzenia w rozumieniu art. 292 Kc, albowiem z doświadczenia życiowego wiadomo, że urządzenia tego typu mają taki charakter i są takich rozmiarów, że są widoczne na danej nieruchomości

niemal od pierwszego na nie spojrzenia i są posadowione na trwałych podstawach takich jak słupy (drewniane, betonowe, metalowe) lub innych podobnych konstrukcjach. Wnioskodawca z pewnością zdawał sobie zatem sprawę, w momencie nabywania przez niego własności ww. nieruchomości, z istnienia tych urządzeń. Ponadto z ustalonego stanu faktycznego wynika, że korzystanie z tych urządzeń przez uczestnika i jego poprzedników odpowiadało obecnie funkcjonującej w obrocie prawnym służebności przesyłu, albowiem polegało na korzystaniu z infrastruktury elektroenergetycznej w sposób zgodny z jej przeznaczeniem, w szczególności na utrzymywaniu instalacji linii napowietrznych i stacji transformatorowych oraz ich eksploatacji i konserwacji. Ponadto należy zauważyć, że dokumentacja eksploatacyjna przedstawiona przez uczestnika nie była prowadzona dla jakichkolwiek innych celów niż eksploatacja techniczna infrastruktury elektroenergetycznej, której ona dotyczy, a zatem może nie spełniać walorów estetycznych i treściowych, jakie oczekiwaliby od niej strona przeciwna uczestnikowi, lecz – paradoksalnie - jest przez to autentyczna. Nadto dokumentacja przedłożona przez uczestnika stanowi dokumenty wynikające z ówczesnie obowiązującego prawa budowlanego, a zapisy w tych dokumentach poczyniono na wiele lat przed pojawieniem się w praktyce roszczeń związanych z posadowieniem urządzeń przesyłowych na nieruchomościach nienależących do przedsiębiorstw przesyłowych.

Sąd w niniejszej sprawie podziela ugruntowany już pogląd Sądu Najwyższego, który kilkakrotnie wypowiedział się za możliwością ustalenia nabycia prawa przez zasiedzenie w innym postępowaniu, aniżeli w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia jak i o możliwości nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa, w szczególności również przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (m.in. wyrok SN z 03.02.2010 r., II CSK 444/09, wyrok SN z 12.12.2008 r., sygn. akt II CSK 389/08 Lex nr 484715, uchwała SN z 07.10.2008 r., III CZP 89/08, LEX nr 458125, postanowienie SN z 04.10.2006 r., II CSK 119/06 M. Prawniczy 2006 r., nr 21 poz.1128, wyrok SN z 11.03.2005 r., II CK 489/04, LEX nr 301735, postanowienie SN z 10.07.2008 r. III CSK 73/08, uchwała z 17.01.2003 r. III CZP 79/02), jak również możliwości doliczenia do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia samej służebności przesyłu okresu występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 3051- 3054 Kc (uchwała SN z 22.05.2013 r., III CZP 18/13, postanowienie SN z 26.06.2013 r., II CSK 626/12, uchwała SN z 24.07.2013 r., III CZP 36/13, gdzie ponadto wskazano na bezzasadność zarzutów, jakoby instytucja zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu miała być niezgodna z Konstytucją bądź Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności). W szczególności należy zauważyć, że zarzut zasiedzenia zgłoszony przez uczestnika mógł być uwzględniony przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę bez konieczności dysponowania uprzednim postanowieniem sądu stwierdzającym takie zasiedzenie. Zasiedzenie służebności następuje bowiem z mocy samego prawa (analogicznie do uregulowania z art.172 k.c.) i do jego stwierdzenia nie jest potrzebne orzeczenie sądu o charakterze konstytutywnym czy prejudycjalnym. Zarzut zasiedzenia może być skutecznie podniesiony w innym postępowaniu, w którym kwestia zasiedzenia ma decydujące znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 11 marca 2005 r., II CK 489/04). Uczestnik nie zgłosił zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej na rzecz osoby trzeciej, lecz na rzecz swoją (lub swoich poprzedników prawnych), przy czym działał w poszczególnych okresach czasu pod innymi niż obecnie firmami.

Sąd na gruncie niniejszej sprawy podziela też pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 05.06.2009 r. I CSK 392/08, Lex nr 578032), iż w odniesieniu do służebności przesyłu, będącej szczególną formą służebności gruntowej, wykładnia art. 285 § 2 k.c. musi uwzględniać charakter tej służebności i jej przeznaczenie społeczno - gospodarcze oraz społeczno-gospodarcze przeznaczenie nieruchomości wchodzącej w skład przedsiębiorstwa energetycznego, któremu służebność ta ma służyć. W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdził, że właściciele gruntów, na których znajdują się urządzenia takie jak słupy i linie energetyczne wykorzystywane przez firmy przesyłowe, muszą się liczyć z możliwością ustanowienia służebności gruntowej na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego (wyrok SN z 08.09.2006 r. II CSK 112/06). W wyroku z 31 maja 2006 r. Sąd Najwyższy wskazał, że nabycie służebności gruntowej przez zasiedzenie jest dopuszczalne nawet wówczas, gdy nie jest ona konieczna, a jedynie usprawnia prowadzenie przedsiębiorstwa (wyrok SN z 31.05.2006 r., IV CSK 149/05). Kwestię zaś użyteczności nieruchomości władnącej, o której stanowi art. 285 § 2 k.c., należy rozpatrywać w odniesieniu do każdej nieruchomości indywidualnie. Sąd Najwyższy wyjaśnił w uchwale z 17.01.2003 r., III CZP 79/02, że przesyłanie i

dystrybucja energii elektrycznej napowietrznymi liniami energetycznymi, stanowiącymi własność przedsiębiorstwa przesyłowego, następuje przy wykorzystaniu określonego zespołu składników, obejmującego zarówno nieruchomości, jak i ruchomości. Napowietrzna linia elektryczna (łącznie z przewodami i wspornikami - słupami) stanowi - pod względem funkcjonalnym - jedną całość, można zatem przyjąć, że jest to złożona rzecz, której zasięg i granice wyznacza infrastruktura w postaci stacji energetycznych (rozdzielczych lub transformatorowo-rozdzielczych). Linia kwalifikowana - zgodnie z art. 49 k.c. - do ruchomości stanowi istotny element sieci umożliwiających przesyłanie energii. (...) Nie można nie dostrzec istniejącego związku technicznego i gospodarczego między liniami przesyłowymi a stacjami energetycznymi. Linie te mogą pozostawać w związku z różnymi nieruchomościami należącymi do tego samego przedsiębiorstwa; mogą być zakwalifikowane jako przynależności nieruchomości zabudowanej stacją energetyczną w wypadku połączenia ich z jedną nieruchomością. W takim wypadku są niezbędne do korzystania z nieruchomości zgodnie ze społeczno-gospodarczym jej przeznaczeniem, ustanowienie zatem służebności zwiększa użyteczność nieruchomości zabudowanej stacją energetyczną, z którą połączona jest linia energetyczna obejmująca przedmiotowe słupy. Nie można zatem zasadnie zaprzeczyć istnieniu związku fizycznego lub funkcjonalnego pomiędzy nieruchomością a słupami; ma on z natury charakter trwały. Różnorodność możliwych rozwiązań i sytuacji, co do fizycznego lub funkcjonalnego o charakterze trwałym powiązania poszczególnych składników przedsiębiorstwa energetycznego, nie pozwala ograniczyć funkcjonowania tego przedsiębiorstwa do jednej nieruchomości czy ześrodkowania jego działalności do zabudowanej nieruchomości. Przesłanka art. 285 § 2 k.c. może być zatem spełniona także wówczas, gdy służebność przesyłu ułatwia funkcjonowanie przedsiębiorstwa przesyłowego, zwiększając jednocześnie użyteczność należącej do niego nieruchomości. Powszechnie wiadomo, że w skład przedsiębiorstwa mogą wchodzić także nieruchomości, a funkcjonowanie przedsiębiorstwa energetycznego bez takich nieruchomości jest trudne do wyobrażenia. Ułatwienie funkcjonowania przedsiębiorstwa może stanowić jednocześnie zwiększenie użyteczności nieruchomości należącej do tego przedsiębiorstwa, co ma niewątpliwie miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. Należy przy tym wskazać, że zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie wiąże się wprost z nieruchomością władnącą, lecz z samym przedsiębiorstwem w rozumieniu podmiotowo-funkcjonalnym (tak m.in.: uchwała SN z 17.01.2003 r., III CZP 79/2003, postanowienie SN z 08.09.2006 r., II CSK 112/06, postanowienie SN z 17.12.2008 I CSK 171/08, uchwała SN z 07.10.2008 r. III CZP 89/08, wyrok SN z 12.12.2008 r. I CSK 389/08, postanowienie SN z 11.02.2010 r. I CSK 181/09). W szczególności w orzecznictwie Sądu Najwyższego (post. SN z 06.02.2013 r., V CSK 129/12 LEX nr 1294483) wyrażono pogląd, iż wykonywanie służebności odpowiadającej służebności przesyłu, służy zaspokajaniu zmiennych potrzeb gospodarczych, nieprzewidzianych w takiej skali w chwili uchwalania kodeksu cywilnego. Z powyższych względów, przy odwołaniu do wykładni celowościowej art. 285 k.c. i art. 292 k.c. uznać należy, że wystarczające jest ogólne odwołanie do statusu przedsiębiorstwa przesyłowego (co w niniejszej sprawie nie było kwestionowane), jako podmiotu praw rzeczowych, oraz zbędne jest ewentualne identyfikowanie oraz wprowadzanie do treści postanowienia zapisu dotyczącego nieruchomości władnącej, której przedsiębiorca jest właścicielem. Nie można zatem zasadnie twierdzić w niniejszej sprawie, że nie została w sprawie spełniona przesłanka z art. 285 § 2 k.c.

Również pozostałe przesłanki do nabycia zasiedzenia służebności przesyłu na w/w nieruchomościach wnioskodawcy w ocenie Sądu zostały wykazane w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z art. 292 zd. 2 Kc przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej. (...) stosowanie tych przepisów oznacza, że nie ma zastosowania do zasiedzenia służebności gruntowej wymóg samoistnego posiadania nieruchomości obciążanej (tak m.in. wyżej cytowane postanowienie Sądu Najwyższego z 05.06.2009 r. oraz postanowienie SN z 11.02.2010 r., I CSK 181/09, LEX nr 564748). Posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie należy bowiem utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości (tak wyrok SA w Łodzi z 24.06.2014 r. I ACa 1527/13). Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 k.c., jako posiadanie zależne.

Natomiast do nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu znajdują odpowiednie zastosowanie m.in. przepisy o nabyciu nieruchomości przez zasiedzenie dotyczące terminów posiadania

w zależności od dobrej lub złej wiary posiadacza (art. 172 Kc, tak również postanowienie SN z 11.02.2010 r., sygn. akt I CSK 181/09), terminu zasiedzenia, odpowiedniego stosowania przepisów o biegu przedawnienia roszczeń (art. 175 Kc), nadto domniemania dotyczące ciągłości posiadania (wskazane w art. 340 i art. 345 Kc) oraz, generalnie, możliwości doliczenia posiadania poprzednika (art. 176 Kc) (tak m.in. postanowienie SN z 20.09.2013 r. II CSK 10/13, postanowienie SN z 17.02.2011 r., IV CSK 435/10, postanowienia SN z 13.10.2011 r., V CSK 502/10, z dnia 03.02.2010 r. II CSK 465/09, z 25.01.2006 r., I CSK 11/05). Oznacza to, że przesłanką do zasiedzenia służebności gruntowej oprócz posiadania służebności będzie upływ oznaczonego w ustawie czasu, w zależności od tego czy posiadacz służebności był w dobrej (obecnie 20 lat) czy w złej (obecnie 30 lat) wierze (tak m.in. wyrok SN z 31.01.1967 r., III CR 270/66, OSNCP 1967, nr 9 poz. 160).

W niniejszej sprawie należy przyjąć, że poprzednik prawny uczestnika – przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) – w przypadku infrastruktury związanej z w/w liniami elektroenergetycznymi i stacjami transformatorowymi wszedł w posiadanie służebności na nieruchomościach obecnie będących własnością wnioskodawcy w dobrej wierze. Przyjmuje się, że dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza rzeczy, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo, a w złej wierze jest ten, który wie albo powinien wiedzieć, że prawo nie przysługuje jemu, lecz innej osobie (tak postanowienie SN z 19.07.2000 r. sygn. akt II CKN 282/00, LEX nr 52565). W ostatnim orzecznictwie sądowym (tak m.in. postanowienie SN z 05.12.2007 r., sygn. akt I CSK 300/07, LEX 339709, z 17.12.2010 r. III CSK 57/10, Lex nr 852661) dominuje też pogląd, że o przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa nad rzeczą (tak m.in. postanowienie SN z 17.12.2010 r., III CSK 57/10). Późniejsza zmiana posiadania w złej wierze na posiadanie w dobrej wierze (i odwrotnie) nie ma wpływu na długość okresu potrzebnego do nabycia danego prawa przez zasiedzenie (tak postanowienie SN z 05.12.2007 r., I CSK 300/07, oraz postanowienie SN z 04.06.2014 r., II CSK 520/13). Nie można zatem podzielić poglądu, że przymiot dobrej wiary musi obejmować cały okres eksploatacji urządzeń przesyłowych, także wtedy gdy zmienił się właściciel nieruchomości, na których zostały założone urządzenia przesyłowe. Należy też zauważyć, że zgodnie z art. 7 Kc jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25.02.2009 r. (II CSK 501/08, Lex 528129) domniemanie dobrej wiary, przewidziane art. 7 k.c., nakazuje organowi stosującemu prawo uznanie tego faktu za udowodniony, do czasu wykazania przez podmiot, który z przypisania innemu złej wiary wywodzi skutki prawne, że posiadanie nie miało cech zezwalających na przyjęcie, że działał w dobrej wierze. Zgodnie z poglądem wyrażonym w najnowszym orzecznictwie sądowym dobra wiara zasiadającego posiadacza występuje wówczas, gdy ingerowanie w cudzą własność w zakresie odpowiadającym służebności rozpoczęło się w takich okolicznościach, które usprawiedliwiały przekonanie posiadacza, że nie narusza cudzego prawa (tak m.in. postanowienie SN z 07.05.2014 r. II CSK 472/13).

Ponadto wnioskodawca nie obalił w żaden sposób ustawowego (art. 7 Kc) domniemania dobrej wiary uczestnika w momencie wejścia przez niego w posiadanie (zależne, w zakresie służebności gruntowej) nieruchomości, których dotyczył wnioski oraz utrzymywania tego posiadania w czasie, gdy nieruchomości te stały się własnością wnioskodawcy, a to na nim ciążył – zgodnie z art. 6 Kc – obowiązek procesowy w tym zakresie. Należy też zwrócić uwagę, że aż do 20 czerwca 2010 r. (tj. do dnia wystosowania pierwszego pisma wnioskodawcy zawierającego pierwszą pretensję związaną z ww. infrastrukturą elektroenergetyczną), wnioskodawca nie wnosił, będąc przecież właścicielem jego nieruchomości od 30.06.1998 r., jakichkolwiek uwag ani pretensji związanych z istnieniem na ww. nieruchomości infrastruktury elektroenergetycznej należącej obecnie do uczestnika.

W ocenie Sądu nabycie służebności gruntowej przez zasiedzenie odnośnie linii napowietrznych średniego napięcia 20 kV o numerach: L-314, L-17 i L-3040 oraz stacji transformatorowych o numerach: R-3060 i R-3040, znajdujących się na nieruchomościach wnioskodawcy objętych wnioskiem, nastąpiło z dniem 1 lutego 2009 r., przy czym za moment decydujący dla ustalania dobrej lub złej wiary po stronie poprzednika prawnego uczestnika należy w stanie faktycznym sprawy przyjąć dzień 1 lutego 1989 r. jako moment rozpoczęcia posiadania służebności przez poprzednika prawnego uczestnika – przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) na swoją rzecz, a przeciwko Skarbowi Państwa, gdyż z tym dniem zniesiono zasadę jedności własności państwowej. W tej dacie poprzednik prawny uczestnika nie mógł

wobec Skarbu Państwa wykonywać służebności w dobrej wierze, gdyż pomiędzy tymi podmiotami było to legalne kontynuowanie działań odpowiadających treści służebności przesyłu (tak również Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie II Ca 851/12).

W przypadku zaś linii napowietrznej średniego napięcia 20 kV o numerze L-317 nabycie służebności gruntowej przez zasiedzenie nastąpiło z dniem 20 marca 2010 r., a momentem decydującym dla ustalania dobrej lub złej wiary po stronie poprzednika prawnego uczestnika jest dzień 20 marca 1990 r., kiedy to nastąpiło zakończenie budowy tej linii i przekazanie jej do eksploatacji, a więc kiedy poprzednik prawny uczestnika faktycznie objął w posiadanie zależne (tj. w zakresie służebności gruntowej) nieruchomości wnioskodawcy, a stanowiącą wówczas własność Skarbu Państwa. Również i w tym przypadku należy przyjąć, analogicznie jak w przypadku pozostałej infrastruktury, istnienie w tym momencie dobrej wiary poprzednika prawnego uczestnika. Fakt legalności całego procesu inwestycyjnego prowadzącego do wybudowania i rozpoczęcia korzystania z linii elektroenergetycznej nr L-317 – co wynika z przedłożonej przez uczestnika dokumentacji technicznej dotyczącej ww. linii i innych urządzeń – mógł bowiem zasadnie powodować u poprzednika prawnego uczestnika przekonanie, że przysługuje mu uprawnienie do korzystania z objętej wnioskiem nieruchomości, na której posadowiona jest ta linia, w zakresie odpowiadającym obecnie służebności przesyłu. Odmienne poglądy nie są w ocenie Sądu przekonywujące.

Wskazać należy, że przepis art. 128 k.c. - obowiązujący do chwili wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, tj. do dnia 31 stycznia 1989 r. - przewidywał, że własność państwowa przysługuje niepodzielnie państwu a państwowe osoby prawne, w granicach swej zdolności prawnej, wykonują w imieniu własnym względem zarządzanych przez nie części mienia ogólnonarodowego uprawnienia płynące z własności państwowej. Przedsiębiorstwa państwowe wykonywały zatem jedynie zarząd mieniem państwowym choć w imieniu własnym. Taka wykładnia art. 128 k.c. była i jest przyjmowana w doktrynie oraz orzecznictwie (wyrok SN z dnia 15 kwietnia 1966 r. I CR 80/66, OSNC 1967/2/24, uchwała SN z dnia 16 października 1961 r. I CO 20/61, OSNC 1962/2/41 oraz postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2006 r. I CSK 11/05).

W okresie obowiązywania art. 128 k.c. (w brzmieniu pierwotnym) powyższe zasady odnosiły się także do posiadania, jeżeli wykonywane było przez przedsiębiorstwo państwowe. Posiadanie stanowiło składnik mienia państwowego a posiadaczem był Skarb Państwa, choć na zewnątrz jako posiadacz występowała zarządzająca tym mieniem państwowa osoba prawna. W konsekwencji upływu okresu zasiedzenia, własność lub inne prawo rzeczowe nabywał Skarb Państwa, a nie państwowa osoba prawna będąca zarządcą mienia państwowego. Korzystanie z nieruchomości oraz ze służebności gruntowych przez przedsiębiorstwo państwowe następowało zatem na rzecz Skarbu Państwa (por. postanowienie z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08, postanowienie SN z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08). Do dnia 31 stycznia 1989 r., gdy obowiązywały powyższe zasady i gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej jak i posiadaczem służebności gruntowej przesyłu oraz właścicielem nieruchomości władnącej był - co jest okolicznością bezsporną w sprawie - Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności gruntowej przesyłu, skoro, jak już podkreślono, właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność.

Po znowelizowaniu art. 128 k.c., co nastąpiło z dniem 1 lutego 1989 r., własność państwowa przysługiwała Skarbowi Państwa albo innym państwowym osobom prawnym (art. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny). Dopiero od tej chwili przedsiębiorstwo państwowe, będące poprzednikiem prawnym uczestnika, mogło nabyć prawa (w tym prawo służebności gruntowej) na swoją rzecz, nie zaś na rzecz Skarbu Państwa, bowiem doszło do rozdzielenia osoby posiadacza służebności przesyłu oraz osoby właściciela nieruchomości obciążonej. W niniejszej sprawie wymagany był ustawowo 20-letni (a nie 10-letni jak twierdził uczestnik odnośnie prawie całej infrastruktury, z wyjątkiem linii nr L-317) okres zasiedzenia, określony w art. 172 § 1 k.c. w brzmieniu nadanym przez ustawę z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (tzw. nowelę lipcową), gdyż zgodnie z art. 9 tej ustawy, do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy (1 października 1990 r.), stosuje się od tej chwili przepisy tej ustawy; dotyczyło to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Zatem nabycie przez zasiedzenie służebności przesyłu przez uczestnika nastąpiło z dniem 20 marca 2010 r. (odnośnie linii nr L-317) oraz z dniem 1 lutego 2009 r. (odnośnie pozostałej infrastruktury objętej zarzutem zasiedzenia), a więc

przed wniesieniem przez wnioskodawcę wniosku w niniejszej sprawie, a zatem to ostatecznie działanie wnioskodawcy nie doprowadziło do przerwania biegu zasiedzenia służebności przesyłu. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 10 ww. ustawy - tzw. noweli lipcowej, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy (1.10.1990 r.), istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości (a zgodnie z uchylonym z dniem 1 października 1990 r. przepisem art. 177 Kc przepisów o nabyciu własności przez zasiedzenie nie stosowało się, jeżeli nieruchomość jest przedmiotem własności państwowej), a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Zatem 20-letni termin biegu zasiedzenia służebności ulegał skróceniu o okres pomiędzy dniem 1 lutego 1989 r. odnośnie większości infrastruktury objętej zarzutem zasiedzenia (dzień zniesienia zasady tzw. jednolitej własności państwowej i rozpoczęcie okresu, kiedy to Zakład (...) rozpoczął wykonywanie służebności we własnym imieniu i na swój rachunek, a przeciwko Skarbowi Państwa), oraz o okres pomiędzy dniem 20 marca 1990 r. odnośnie linii nr L-317, a dniem 1 października 1990 r., a zatem zasiedzenie służebności przesyłu, jak już wyżej wskazano, nastąpiło faktycznie z dniem 20 marca 2010 r. (odnośnie linii nr L-317) oraz z dniem 1 lutego 2009 r. (odnośnie pozostałej infrastruktury objętej zarzutem zasiedzenia, kiedy to uczestnik funkcjonował pod firmą (...) SA z/s we W..

Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika też, by posiadanie służebności w/w linii napowietrznych i stacji transformatorowych było kiedykolwiek przerwane (przemawia za tym również domniemanie ciągłości posiadania - art. 340 Kc, którego wnioskodawca nie obalił). Nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na to, by na przestrzeni poszczególnych lat dochodziło do zmiany istoty tej linii lub sposobu korzystania z niej na nieruchomości wnioskodawcy. Nie ujawniły się też żadne okoliczności stanowiące podstawę do przyjęcia, by doszło do przerwania biegu zasiedzenia w rozumieniu art. 123 Kc, w szczególności poprzez uznanie przez uczestnika (lub jego poprzedników prawnych) roszczenia wnioskodawcy w jakikolwiek sposób.

Uczestnik wykazał też w ocenie Sądu za pomocą przedłożonych przez siebie dokumentów swoje następstwo prawne po przedsiębiorstwie państwowym Zakład (...) a następnie po następcy tego przedsiębiorstwa – Zakładzie (...) SA i kolejnych następcach. W przypadku tego pierwszego następcy następstwo prawne wynika z art. 5 ustawy z dnia 05.02.1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, a w przypadku kolejnych następców następstwo prawne wynika z art. 492 § 1 pkt 1 Ksh i z art. 494 § 1 Ksh lub miało charakter jedynie zmiany firmy, pod którą działał uczestnik. Następstwo to za każdym razem miało charakter sukcesji uniwersalnej, a więc wiązało się z przeniesieniem ogółu praw (art. 552 Kc, do których należy zaliczyć również posiadanie służebności, art. 551 Kc) i obowiązków z poprzednika prawnego na następcę lub było tylko zmianą firmy. Dlatego niezasadne byłoby też wymaganie, by dla wykazania przeniesienia posiadania tej służebności na uczestnika z jego poprzedników prawnych konieczne byłoby wskazanie tej służebności np. w wykazie przejmowanego majątku przez kolejnych poprzedników uczestnika i wreszcie przez samego uczestnika. Doszło również niewątpliwie do przeniesienia posiadania służebności gruntowej. Zarówno dokumenty dotyczące eksploatacji linii energetycznej, jak i zasady doświadczenia życiowego wskazują, że w okresie przed 1989 r. (oraz wiele lat po zmianie ustroju politycznego i gospodarczego) brak było wielości podmiotów zajmujących się dystrybucją energii elektrycznej na jednym obszarze, co wynikało w sposób niewątpliwy z podstawowych zasad poprzedniego ustroju gospodarczego. Przynajmniej w drodze domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.), wyprowadzonego z tych powszechnie znanych okoliczności oraz faktu posiadania przez uczestnika dokumentacji technicznej linii, należy przyjąć, że kolejne podmioty będące poprzednikami uczestnika przekazywały sobie posiadanie służebności gruntowej polegającej na korzystaniu z nieruchomości poprzez eksploatowanie urządzeń przesyłowych (tak również SO we Wrocławiu w sprawie II Ca 875/14). Ponadto wskazać należy, że w orzecznictwie sądowym wielokrotnie wyrażany był pogląd, iż ubiegający się o nabycie służebności przez zasiedzenie, może zaliczyć do niego okres korzystania z niej przez poprzednika (tak m.in. postanowienie SN z 17.02.2011 r., IV CSK 435/10, postanowienia SN z 13.10.2011 r., V CSK 502/10, z dnia 03.02.2010 r. II CSK 465/09, z 25.01.2006 r., I CSK 11/05).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt V postanowienia na podstawie art. 520 § 1 Kpc uznając, że brak jest podstaw do odstąpienia od ogólnej zasady ponoszenia kosztów w postępowaniu procesowym, zgodnie z którą każdy

uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. W ocenie Sądu Rejonowego zarówno wnioskodawca jak i uczestnik postępowania byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania, gdyż w interesie obu stron była stabilizacja stosunków łączących strony w związku z posiadaniem urządzeń przesyłowych będących własnością uczestnika na nieruchomości wnioskodawcy (tak również Sąd Okręgowy we Wrocławiu w postanowieniu z 27.04.2016 r. w sprawie II Ca 161/15). Nadto należy zauważyć, że wniosek został wprawdzie uwzględniony, lecz jedynie w nieznacznej części, a w pozostałym zakresie został oddalony jako bezzasadny z uwagi na słusznie podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia.

Ze względu na ww. wynik sprawy oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należało obciążyć zarówno wnioskodawcę jak i uczestnika (...) SA na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotami po 5.240,66 zł tytułem refundacji po połowie wydatków w postaci wynagrodzenia biegłego Z. T., poniesionych w toku postępowania w łącznej kwocie 10.481,32 zł tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt VI postanowienia.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.